

Sny, realita a advent

Počas vysokej školy som sa snažil počúvať ľudské príbehy, čítať všetku možnú literatúru o ktorej som mal pocit, že hovorí o živote. V tom veku, aj keď som počul o niečom, čo v živote nevychádza, tak som mal kdesi veľmi hlboko pocit, že mne sa to predsa nemôže stať, že ja sa predsa na život poctivo pripravujem. Je to čas, kedy si myslíte, že aj keď nastane problém, tak sa dá všetko vyriešiť a pri trocha dobrej vôle sa dá s ľuďmi dohodnúť. Máte pocit, že ak to niekomu nešlo, tak nevenoval tomu dostatok času, trpezlivosti, prípravy... Dnes viem, že to bol len sen. Ako plynie čas, stále viacej zisťujete, že sú veci, ktoré nevieme riešiť. A veci, ktoré riešime len tak polovičato. A veci, ktoré zanechajú jazvu. A veci, ktoré majú v sebe veľa protichodného. A veci na ktoré nezostáva ani čas ani sila. A tiež ľudia, s ktorými sa nedá vždy dohodnúť. A možno prejde len málo rokov, a nakopí sa toľko takýchto skúseností, že už neviete, či ešte viete alebo nie, či vládnete alebo nie... A sen sa pomaly rozplýva.

Minulý rok bol vysoko ocenený český dokumentárny film Český sen. Možno ani nie tak film, ako sám projekt bol zaujímavý. Tvorcovia najprv rozvinuli náročnú kampaň o tvorení nového supermarketu. Reklama bola takmer všade. Nápis hovoril o lacných veciach, o čase otvorenia. Supermarket aj vybudovali, ale len z kulís. Nástup ľudí v prvý deň otvorenia sledovalo 11 televíznych štábov. Keď ľudia vošli do falošného obchodu, zistili, že je tam prázdno. Začala sa agresivita. Útočili na filmárov a tvorcov projektu. Okrem iného rozčúlený zákazník kričal, že ako teraz budú veriť reklame! A odpoveď autorov znela, že veď práve o to išlo, aby reklame neverili.

Reklama vytvára sen. A ľudia veria snom. Aj ich potrebujú. Ale niekedy sa presvedčia, že za nimi je len prázdno. Presne ako som si i ja ako mladý človek sníval, že všetko sa dá, len treba chcieť.

Teraz už nechcem veriť zbytočným a klamlivým snom. Ale nechcem ani všetky sny a ideály stratiť. Len chcem, aby boli vždy viac bližšie realite.

Aj advent je o ľudských snoch. Je to príprava na nový začiatok. Príprava na Vianoce. A Vianoce už dávno nie sú pre mňa o darčekom, ale sú pripomienkou možnosti znovu začínať. Pripomienkou zrodu, ktorý je z roka na rok reálnejší, stále menej vysnívaný ideál. Advent znamená možnosť návratu, ale nie k bodu nula. Tí, ktorí robia výcviky pre manažérov a tiež tí, ktorí sa venujú ľuďom v kríze, opakujú jedno zo základných pravidiel: **vždy môžeš znova začať, máš na to právo!** Ten začiatok určite nieje z nuly, ale právo naň a aj jeho možnosť máme.

Advent sa tak nejako vkráda do našej všednosti a nášho zhonu. Ani mne nie je jednoduché rýchlo všetko prerušiť a naladiť sa a písať o advente. Je stále toľko vecí! Ale som zaň vďačný. Práve preto, že mi cez všetok ten zhon, cez všetky zanikajúce a naštrbené sny znova prináša nádej, že sa dá znova začínať.

Prajem Vám pozhnaný advent. Nie len ako čas nákupu darčekom a stromčekom pod ktoré darčeky uložíme, ale ako čas nového začiatku. Alebo aspoň pripomienky nádeje na nový začiatok.

Peter Cibira

Apoštolát modlitby na mesiac december:

- **Všeobecný:** Aby ľudia pokladali deti za vzácny Boží dar a aby im vždy prejavovali úctu, porozumenie a lásku.
- **Misijný:** Aby vtelenie Ježiša Krista sa stalo vzorom pre skutočnú inkulturáciu evanjelia.
- **Úmysel KBS:** Panna Mária nám porodila Ježiša, ktorého oslávené telo v Eucharistii pri svätom prijímaní sa spája s našim telom a s našou dušou. Prosme Pána, aby sme nábožne a s čistým srdcom prijímali Oltárnu sviatosť.

Okamih detí

Niekedy sa zdá, že je veľa konfliktov, ale chcel by som ukázať, že to tak ďaleka nemusí byť a že ku spolupráci máme veľa krát bližšie než tušíme. Je treba si najskôr uvedomiť niektoré zákonitosti psychológie a pedagogiky, aby sme pochopili postavenie rodičov a postavenie dorastajúcich detí.

Mladistvý vek býva v psychologických učebniciach opisovaný niekedy viac, niekedy menej lichotivo. Niektorí bádatelia kladú dôraz na to, čo je nádejné - niektorí skôr vidia úskalía a nebezpečenstvá. Myslím si však, že vždy môžeme rozlíšiť asi tri vrstvy toho, čo charakterizuje mládež v danej dobe.

Predovšetkým sú to určité znaky, ktoré súvisia bytostne s týmto vývojovým obdobím. Čas dospievania prináša zrenie telesné a psychosexuálne, vrcholiaci vývoj inteligencie, schopnosť vnútornej reflexie a krízu vonkajších autorít. - Po druhé, sú tu charakteristiky dobové, ktoré vyznačujú mladú generáciu v určitom dejinnom období, či v určitej spoločensko-hospodárskej situácii. Tak môžeme hovoriť o generácii deväťdesiatych rokov, o predvojnovnej generácii, o mládeži päťdesiatych a šesťdesiatych rokov atď. Každá má iné životné podmienky, iné problémy, iné ťažkosti a iné nádeje. - Konečne po tretie, sú tu určité charakteristiky, ktoré sú len krátkodobé a viacmenej módné. Sú to zväčša len vonkajšie dekoratívne znaky, ktoré podliehajú rýchlym zmenám.

Ak uvažujeme kriticky, musíme priznať, že práve tieto vonkajšie znaky nám veľmi málo povedia tak o skorších generáciách mládeže ako aj o tej dnešnej. Lenže skúsenosť hovorí, že najviac konfliktov mládeže s rodičmi a so strednou generáciou sa točí práve okolo tých najpovrchnejších vecí. Jedna i druhá strana im prikladá príliš veľa váhy. Starší ľudia majú sklon pokladať svoje normy za objektívne a majú prirodzený odpor ku všetkým náhlým zmenám módy a životného štýlu. A mladí zas naopak, pokladajú svoje názory, svoje postoje, svoje záľuby za jedine správne, pravdivé a nutné. Potom slovo generácia dostáva prizvuk konfliktov.

Pojem generácia má v skutočnosti hlbší obsah. Vedomie generáciej príslušnosti patrí k trvalým prívlastkom mladistvého veku. Prichádza prirodzene a nutne s vývojom vzťahov k druhým deťom. S nimi nášho mladistvého teraz spája nielen vek a spoločné zaťaženie školskými povinnosťami, ale aj spoločné záujmy a postoje, spoločné skúsenosti, spoločná potreba odlišiť sa a „oslobodiť“ sa od svojich rodičov a ostatných vychovávateľov, ďalej spoločná potreba samostatnosti a otvorených životných perspektív.

Stále platí, že jedna ľudská generácia pripravuje generácii svojich detí životné podmienky, v ktorých sama nevyrástla. V poslednom storočí, keď sa civilizačný proces

mimoriadne urýchlil, platí toto pravidlo zvlášť naliehavo. To znamená, že funkcia rodičov ako učiteľov svojich dospievajúcich detí alebo ako nasledovanihodných modelov v najrôznejších otázkach kultúry, techniky, hygieny a pod. je dnes viac obmedzená ako kedykoľvek predtým.

Rodičia majú niekedy tendenciu odovzdávať svoje skúsenosti deťom bez ohľadu na ich situáciu a bez odstupe. Niekedy prídu veci tak ďaleko, že mladý človek, otrávený príkladmi zo života rodičov už nevníma ani to dobré, čo mu ten starší ponúka a dáva.

Čím viac sú skúsenosti dospelých viazané na ich osobnú situáciu a na dobové podmienky v čase ich mladosti, tým menej sú pre ich dnešné deti poučné a prijateľné. Čím sú skúsenosti rodičov ľudsky všeobecné, tým lepšie sa odovzdávajú i prijímajú. Potom vidíme skôr len inak rozložené dôrazy než nejaké zásadné rozdiely v postojoch a hodnotách. Tak napr. dospelí vedia, akú hodnotu má vzdelanie. Ale aj dospievajúce deti to vedia - a vedia tiež, že je treba sa učiť, ak chcú nejaký cieľ dosiahnuť. Zatiaľčo však mnohí otcovia a matky kladú učeniu výhradné a najprednejšie miesto, ich dospievajúce deti nepokladajú svoj život len za prípravu na vzdialenú budúcnosť, ale chcú prežívať úplne už túto súčasnosť. V ich životnej situácii je niekedy ihrisko, alebo tanečné hodiny, prestíž alebo dotyk lásky, ktorý tam môžu zažiť, hodnotnejší ako známky na vysvedčení.

Môžeme povedať, že miera konfliktov medzi generáciami je daná tým, ako ďaleko generácia rodičov dáva generácii svojich dorastajúcich detí možnosť nielen zachovávať a opatrovať to, čo bolo vytvorené, ale hľadať nové, angažovať sa pre nové a tvoriť nové. Mladí ľudia tiež nemôžu cítiť vďačnosť za to, čo urobila generácia ich rodičov. Jednak preto, že nepoznali podmienky, z ktorých predchádzajúca generácia vychádzala, jednak preto, že každé zdôrazňovanie zásluh a vymáhanie vďačnosti je im podozrivé a vzbudzuje odpor. Vďačnosť k vlastným rodičom a prípadne aj vďačnosť k celej rodičovskej generácii sa spravidla dostaví až dosť neskoro. Niekedy až po štyridsiatke v plnej miere dozreje a vydá úrodu to, čo bolo zasiaté kedysi dávno v detstve a pestované rodinným životom po celú dobu vývoja až po dospelosť. V tom je vlastne služba jednej generácie druhej.

Tak ako dospievajúce deti zákonite spejú k dospelosti a samostatnosti, ich dospelí rodičia životom s nimi dozrievajú k životnej múdrosti, ktorá je najvyššou hodnotou neskorého veku dospelého až po poslednú životnú fázu.

Prevzaté: R. Smahel: Domov prožit a domov vytvářet,
Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1995

Apokalyptické dni?

V poslednom čase častejšie počúvame o katastrofách vo svete. Niekde sú záplavy, inde oheň spálil stovky kilometrov lesa, víchrice rúcajú domy. Už sme si na tieto správy zvykli. Keď sa nás to bezprostredne netýka - je to ešte stále ďaleko, akosi tomu význam neprikladáme a myslíme si, že nám sa také niečo nemôže stať. A ono môže!

Práve v tejto chvíli, keď píšem tieto riadky, plačú ľudia aj u nás. Zo slov mužov cítim strach. Boja sa. Myslím teraz na ľudí vo Vysokých Tatrách. Možno preto, že sú mi Tatry blízke - že tam žijú ľudia, ktorých poznám, mala som a mám rada. Je mi ľúto bezmocnosti a toho, že im nemôžem pomôcť.

Z večera do rána víchrica zničila a zmenila Tatry na nepoznanie. Už nikdy nebudú také, ako si ich pamätáme. Ako hovoria tí, čo tam žijú: je to tu ako mesačná krajina, ako keď buchne atómová bomba. Stromy, ktoré rástli 100 a viac rokov, popadali. Na veľkej časti zostali len holé kopce bez stromov, domy bez okien a striech, ľudia bez elektriny a plynu, aj keď len na pár hodín... niektorí hovoria o apokalypse.

V týchto chvíľach si viac uvedomujem, čo viem... Že nie sme tu nastalo. Je niekto nad nami, kto rozhoduje o tom, či budeme a či nie.

A zostáva nám len s pokorou odriekať tiché slová modlitby.

H.T.

Cesta pamät'ou - malá reportáž

(súkromné zápisky)

V tú sobotu sme sa zhromaždili pred starým domom. Bol to 4. jún 2004. Už nemalo zmysel ďalej premýšľať a hlavne otáľať. Povedal som chlapom, že by sme mohli začať modlitbou. Je to zvláštny pocit modliť sa so samými chlapmi priamo na ulici. Potešili ma: povedali, že áno, že presne na to mysleli. Pomodlili sme sa a začali sme. Modlitba neznamenala, že všetko pôjde ako „po masle“. Hneď v prvý deň začali problémy. Prvý pád z krovu, sanitka, zlomená ruka a noha. Potom druhý pád, tento raz bez sanitky a následkov. A ďalšie malé úrazy a pomalší postup, ako sme čakali. Ale išlo sa ďalej. A aj tá rýchlosť nebola až taká pomalá. Potom prišli príjemné prekvapenia – starostlivosť žien o občerstvenie. Starostlivosť, ktorá neprestala a dokonca je viac ponúk, kto si to vezme na seba, ako brigádnických

postaviť. Pokúsil som sa počúvať nie len jednu skupinu ľudí a tak som inicioval anketu pre širšiu verejnosť v Košolnej. Ľudia sa mohli anonymne vyjadrovať v obchodoch, na obecnom úrade, v hostinci. Košolná ma milo prekvapila: aj negatívne návrhy boli veľmi slušné, premyslené. Výsledok ankety bol predovšetkým: za prístavbu k jestvujúcemu kostolu.

Architekti mali dodať plány už ku koncu roku 2000, ale stále mali niečo, čo ich hatilo. Čakali sme spolu - trpezlivo - s celou kostolnou radou. Veď na dva roky čakania je potrebné dosť trpezlivosti! Keď však boli plány hotové, prekvapil (nemilo) rozpočet. Namiesto dohodnutých maximálnych 7 miliónov to bolo 15. Sedeli sme spolu s celou kostolnou radou a nejakou ťažkou išli slová. Prišlo k tomu, že sme si architektov zavolali, nastala hádka, vyjasňovanie si požiadaviek i problémov.

(pokračovanie na 5. strane)

termínov. A ochota ľudí, ktorá trvala celé leto i jeseň. A medzi tým opäť smutné veci – odchody a odprevádzanie ľudí, ktorí k nám patrili, pre ktorých myšlienka kostola bola aj ich myšlienkou.

Z histórie: Nikdy som sa nepokladal ani za staviteľa, ani za udržiavateľa pamiatok. Veď keby to bolo tak, išiel by som študovať staviteľstvo či dejiny alebo architektúru. Keď som nastúpil do tejto farnosti, našiel som rozbehnutý vlak – základný kameň na nový kostol posvätený už v roku 1990. Okrem toho účet stavby a tiež objednávku u architektov. Prvé otázky smerovali k tomu, či to treba. Stále viac som si uvedomoval, že sa nedá veľmi cívať, že pokusy o stavbu tu boli už dávnejšie, že sa už pridalo veľa ľudí a veľa sa investovalo. A tiež, že keď teraz sklameme, stratíme nie len financie, ale to podstatnejšie: dôveru i chuť ľudí! Zostávalo len čakať, čo vytvoria architekti a ako sa k tomu potom

Feudalizmus sa niekedy označuje ako obdobie temné. Bolo to však aj obdobie rozvoja feudálnych vzťahov, rozvoja remesiel a miest, kláštorov a z nich sa šíriacej múdrosti a kultúry, ale aj obdobie hlbokoj nevedomosti más a tým aj mnohých omylov. Rozvoj umenia smeroval od strnulej románskej architektúry po zložitú gotiku, ktorá bola sochami a maľbami pre obyčajných ľudí často jediným katechizmom. Aj v Suchej stál gotický kostolík, neskôr prebudovaný na barokový. Vznikli prvé univerzity - Bologna v Taliansku 1088, vo Fran-cúzsku r.1150, kde sa študovalo právo, medicína a teológia. Mnísi a kňazi boli najvzdelanejší ľudia v krajine. Bola to doba križiackych výprav na oslobodenie božieho hrobu, ale aj prvého rozdelenia sa cirkvi na západnú a východnú - pravoslávnu, bojov o investitúru a tatárskych plienení.

Desiate storočie bolo obdobím usádzania sa kočovných výbojných kmeňov a získavania nových životných štýlov. Severné národy - Vikingovia konečne prestali ohrozovať Európu a usadili sa. Rovnako sa usadili Staromaďarské kmene a učili sa obrábať pôdu od Slovanov, ktorých asimilovali do svojho územia. Územie dnešného Slovenska sa stalo Údelným vojvodstvom, v ktorom vládol takmer nezávisle od panovníka nástupca trónu. Nitra sa stala dôležitým kniežacím sídlom. Na vrchu Zobor stál prvý kláštor na Slovensku a Zoborské listiny sú najstaršie zachované listiny na Slovensku (1111-1113). V Uhorsku vládli

Naše korene VI. Stredovek

Arpádovci až do roku 1301. Sv. Štefan, ktorého socha je v Suchovskom kostole, rozdelil územie na župy a vybudoval vojsko ťažkoodencov. Gejza a sv. Ladislav sa zaslúžili o najväčší rozmach Údelného vojvodstva. Belo III. (vzdelaný a rozhladený kráľ), sa zaslúžil o to, že sa vďaka dôslednému vydávaniu listín na kráľovskom dvore zachovala najstaršia uhorská kronika od notára Anonymusa. Centrami žúp - kráľovských komitátov boli župné hrady, ktoré zväčša vznikli na pôvodných Slovanských hradiskách, alebo sa budovali nové. Sídlil tu župan, úradník s veľkými právomocami od kráľa. Dečera Belu III. Konštancia dostala r. 1230 od svojho otca do daru Trnavu, ktorú opevnila a vybudovala v nej nemocnicu, starobinec a iné budovy. Od Trnavy viedla dôležitá obchodná cesta Via Bohemica. Vybudovala tiež pod horou Kukla hrad - Červený kameň, do ktorého panstva patrili aj naše obce. Konštancia zaľudnila kraj, dala vyklčovať lesy a založiť sedliacke roľnícke hospodárstva (feudá). Usádzanie roľníkov mal na starosti dôverník hradného panstva - scultetius, schultz, fojt. Vyberal dane a mal dozor nad panstvom. Možno práve v tom čase vzniklo hradné panstvo (kaštieľ) i v Suchej. Presné súradnice času jeho vzniku však nepoznáme. Konštancia zomrela v r.1240. Červený Kameň sa dostal do vlastníctva kráľa Bela IV. Za vlády Bela IV. sa rozvinuli a rozkvitli feudálne mestá. Kráľ im dával rôzne výsady a práva (Trnave - r. 1238). Mohli mať richtára súd, trhy. Ale v r.1241 vtrhli do Uhorska Tatári a v priebehu roka úplne vyplienili celú krajinu. Po ich odchode Belo IV pozýval do vyprázdnenej krajiny

cudzincov, ktorý dostali rôzne výsady. Pokoj v krajine však nenastal. Uhorský panovníci viedli mnoho vojen. Do tohto obdobia spadá prvá písomná zmienka o Suchej, ktorá bola z roku 1251. Trnava padla do rúk Otakara Přemysla II. Červený Kameň však už r.1290 dostal od Ondreja III. syn župana Tibucha - Tomáš, ktorý sa z hradom musel deliť s Martinom Eimechom, ktorý čoskoro predal svoj diel panstva Matúšovi Čákovi, ktorý až do r. 1321 ovládal takmer celé Slovensko. Tento najvyšší kráľovský úradník - palatín, zástupca kráľa, mal silnejšiu armádu ako kráľ Karol Róbert a trúfol si s ním bojovať. Karolovi Róbertovi z rodu Anjouovcov sa podarilo zjednotiť krajinu a získať panstvo Červený kameň až po smrti Matúša. Slovensko sa stalo zlatou baňou Európy. V Kremnici a inde sa ťažilo zlato, striebro, meď a iné kovy. Karol Róbert húževnato osídľoval krajinu Nemcami, Čechmi, Moravanmi, Rusmi, Francúzmi, Poliakmi, Valachmi o čom svedčia názvy miest a obcí. Jeho syn Ľudovít Veľký daroval Červený Kameň nemec-kému rytierovi Ulrikovi Volfardovi ako odmenu za statočnosť vo vojne. Ľudovít pravdepodobne usadil v Suchej vinohradníkov z južného Štýrska a Korutánska a zaviedol odborné pestovanie viniča. Ľudovít Veľký neskôr zomiera v Trnave na zámku r. 1382.

Bolo to obdobie zložitých v celej Európe. No Európa, ani Suchá ešte netušia, aké utrpenia ich čakajú v nasledujúcich storočiach plných vojen. No čaká ich i mnoho nových myšlienok a objavov.

Gabriela Spustová

Sme v bezpečí

O pár dní očakávame narodenie malého Ježiška. Čakáme ho s radosťou. Narodí sa malý človečik. Nevinné dieťaťko príde na svet. Naša radosť v sebe zahŕňa aj istotu bezpečia.

Vieme, že toto malé dieťaťko, dnes celkom odkázané na pomoc a ochranu rodičov raz dospeje do veku muža a nás navždy zachráni od zlého. Svojím víťazstvom na kríži a zmŕtvychvstaním. Každý z nás, kto v Neho verí a plní vôľu nebeského Otca, bude mať večný život, pokoj, lásku.

V malinkom dieťaťku, čo spinká v jasličkách prichádza k nám náš Spasiteľ - Kristus Pán. Jeho príchod spoločne oslavíme. Prídeme sa mu k jasličkám pokloniť, pomodliť, zaspievať mu koledy. Vyzdobíme si príbytky, dvory aj ulice. A budeme sa tešiť, že sme spolu. Deti i dospelí.

A.B.

Cesta pamäťou - malá reportáž

(pokračovanie z 3. strany)

A opätovné sedenie rady. Tam som povedal vetu, ktorá bola pre mňa kľúčová: „Ak rozhodnete, že ideme do toho, tak som ochotný zodrať svoje auto aj nervy, ale mne sa tento návrh nepáči a osobne by som sa do takejto stavby nikdy nepustil!“ A potom otázka o tom, prečo nie len prístavba! Povedal som si, že to musím ešte pre túto vec urobiť. Prišiel architekt, povedal som mu, ako by sa to podľa mňa dalo. Poľ hodiny krútil hlavou a hovoril, že to sa nedá. Potom padla otázka, že ako som si to vlastne predstavoval. Opätovne som hovoril. Po dvoch hodinách merania a chodenia a ďalšej hodine sedenia na fare povedal, že je to zaujímavé, že odloží všetku svoju robotu a do dvoch týždňov mi oznámi výsledok. K tomu bolo potrebné vyjadrenie cestárov, vyjadrenie obce, vyjadrenie elektrikárov, vyjadrenie plynárov. Ľudia pomohli. Ešte že Trnavsko nie je veľké a každý každého pozná. Potvrdenia a vyjadrenia sme získali bez časových limitov, ktoré by mohli všetci zo zákona použiť. Architekt slovo dodržal, po dvoch týždňoch som mal na stole predstavu prístavby. Získali by sme asi 35 miest, stálo by to dva milióny. Úplne by sme zmenili ráz terajšej kaplnky. Podľa neho by to dobre nevyzeralo, ale viac sa urobiť nedá, zväžil všetky možnosti priestoru. K tomu všetkému ma dôrazne žiadala, aby som celej rade povedal, že toto je schopný urobiť, ale že vie aj postaviť nový kostol v cene dvoch rodinných domov (podľa miery svojpomoci v regióne). Osobne sa mi zdalo, že najprv ľudia nechceli prístavbu, potom sa verejná mienka preklopila, ale asi po dvoch týždňoch sa opäť začala preklápať k tomu, aby sme nezničili terajší kostol a nešli do riešenia, ktoré je len čiastočné. A že peniaze predsa dávali na nový kostol, nie na prístavbu. Hlasovanie dopadlo jednoznačne: za nový kostol.

Nechceli sme viac riskovať. Už to nemal byť len jeden architekt. Nech je poctivá súťaž! Tak vlastne prišiel o miesto aj architekt, ktorý to všetko spustil, ktorý povedal, že v cene dvoch domov sa dá postaviť kostol. V súťaži mali všetci zúčastnení ťažké podmienky: vmestiť sa do predbežnej ceny 4 milióny, dodať štúdiu do dvoch týždňov, prijať ohodnotenie ich práce v cene 5 tisíc Sk. Niektoré renomované ateliéry odpovedali, že to pre nich nie je finančne zaujímavé a že je to nemožné. Napriek tomu sme vyberali z piatich návrhov. Zväčša mladí architekti.

Po výbere návrhu prišlo schvaľovanie a pripomienkovanie na Arcibiskupskom úrade. Problém bol v streche. Podľa mojich skúseností nebola ideálna pre slovenské prostredie a ešte viac pre slovenské firmy – pretože si vyžaduje veľmi poctivú prácu. Opäť návrat k architektovi, nech skúsi iné. Nedalo sa – navrhol síce ďalšie riešenia, ale úplne znehodnotili to, čo doposiaľ vytvoril. Tak sme prijali pôvodnú strechu. Moje leto sa zmenilo. Miesto oddychu a vnímania slnka zostali len dve slová: telefón a auto. Som rád, že telefónne káble nezlyhali. Potom prišla ďalšia praktická vec: základy. Navrhli ich také, že by sa pokojne dalo ísť po nich autom. Šírka meter osemdesiat. Hĺbka skoro dva metre. Opäť telefóny a konzultácie. Asi by to išlo aj inak, ale bolo by treba objednať iného statika, čo by opäť boli výdavky a odchod od pôvodnej firmy. Sledoval som reakcie ľudí – od úplne prirodzenej, že načo také monštrum, až po tie, ktoré hovorili, že základy spravíme, nech je to v priadku a potom pôjdeme ďalej. Išli sme ďalej.

*A tak začala v úvode spomenutá sobota.
Pokračovanie v budúcom čísle*

Peter Cibira

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na december

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv. omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá – utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

3. decembra – 1. piatok v mesiaci,

7.30 - Košolná; 18.00 - Suchá

4. decembra – 1. sobota v mesiaci,

7.30 - Suchá

5. decembra – 2. Adventná nedeľa

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

8. decembra – Nepoškvrnené počatie Panny Márie

18.00 - Suchá, v utorok večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

12. decembra - 3. Adventná nedeľa

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

19. decembra – 4. Adventná nedeľa

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

24. decembra – Štedrý deň

7.30 - Suchá cca o 17.00 hod. štedrovečerná večera

25. decembra – slávnosť Narodenia Pána, Vianoce

0.00 - Suchá polnočná sv. omša

7.30 - Košolná; 9.00 - Zvončín; 10.30 - Suchá

26. decembra – Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa

7.30 - Suchá; 9.00 - Košolná; 10.30 - Suchá

31. decembra – Silvester, koniec kalendárneho roka

16.00 - Suchá ďakovná omša

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor

S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

DECEMBER 2004

Adventné a Vianočné obdobie

St	1	Edmund Kampián, mučeník
Št	2	Bibiána, mučeníčka
Pi	3	František Xaverský, kňaz
So	4	Ján Damascénsky, kňaz, učiteľ Cirkvi
Ne	5	2. Adventná nedeľa
Po	6	Mikuláš, biskup
Ut	7	Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi
St	8	Nepoškvrnené počatie Panny Márie (Kántry)
Št	9	Leokádia
Pi	10	Melchiades, mučeník (Kántry)
So	11	Damaz I., pápež (Kántry)
Ne	12	3. Adventná nedeľa
Po	13	Lucia, panna, mučeníčka
Ut	14	Ján z Kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi
St	15	Valerián
Št	16	Albína
Pi	17	Lazár
So	18	Gracián, biskup
Ne	19	4. Adventná nedeľa
Po	20	Zefirín, pápež
Ut	21	Peter Kanízius, kňaz a učiteľ Cirkvi
St	22	Flávius
Št	23	Ján Kentský, kňaz
Pi	24	Adam a Eva, Štedrý deň
So	25	Narodenie Pána
Ne	26	Svätá rodina
Po	27	Ján, apoštol, evanjelista
Ut	28	sv. neviniatka, mučeníci
St	29	Tomáš Becket, biskup, mučeník
Št	30	Dávid
Pi	31	Silvester I., pápež

november v našej farnosti

Zosnulí:

- + 27. 10., Jozef Horváth, Suchá, 84.r.
- + 27. 10., Michal Císar, Zvončín, 74.r.
- + 29. 10., Mária Šimonovičová, Suchá, 95.r.
- + 13. 11., Marie Sedláková, Suchá, 81.r.
- + 19. 11., Alžbeta Cíсарová, Suchá, 67.r.
- + 22. 11., Anna Lančaričová, Suchá, 93.r.
- + 22. 11., Jozefína Šaturová, Zvončín, 99.r.

Pokrstení:

- * 31. 8. 2004, Kristián Hrdlička, Košolná
- * 16. 10. 2004, Matej Sabo, Zvončín
- * 29. 10. 2004, Nina Dudášová, Zvončín